

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618200317
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618200317.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členiek senátu JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanému H. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., O. X/XX, zastúpenému JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 42 256 593, v konaní o zaplatenie 5 000,--eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 7Csp/5/2018-99 zo dňa 12.septembra 2018 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 7Csp/5/2018-99 zo dňa 12.septembra 2018 v napadnutej druhej a tretej výrokovej vete potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec v prvej výrokovej vete rozhodol, že úver vyplývajúci zo Zmluvy č. XXX/XXXX/XXSÚ uzatvorenej medzi žalovaným a pôvodným veriteľom - právnym predchodcom žalobcu je bezúročný a bez poplatkov. V druhej výrokovej vete zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5 000,--eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 5 000,--eur od 1.3.2017 až do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tretej výrokovej vete zamietol návrh na povolenie splácať záväzok v splátkach vo výške 100,--eur. V štvrtej výrokovej vete rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V konaní mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným Zmluvu o OTP REFINANC EXPRESE č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 9.7.2013, ktorá je zmluvou o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na zmluvu sa podľa názoru súdu vzťahujú ustanovenia ZSÚ, nakoľko v zmysle § 1 ods. 2 ZSÚ sa jedná o spotrebiteľský úver uzavretý podľa § 2 písm. a/, b/ ZSÚ veriteľom ako právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako spotrebiteľom. Zmluva preto musí spĺňať náležitosti podľa § 9 ods. 1, 2 ZSÚ. Poukázal na ust. § 9 ods. 2 písm. c/ ZSÚ, ktorý stanovuje, že náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy je aj adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Uvedené ustanovenie v zmluve absentuje a podľa súdu neobstojí argumentácia žalobcu, že zmluva bola uzavretá na pobočke právneho predchodcu žalobcu a zo záhlavia je zrejماً adresa centrálny veriteľa. Súd bol toho názoru, že pokiaľ zákon stanovuje túto náležitosť ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, nestačí v zmluve uviesť obchodné meno banky a kým je zastúpená, je potrebné, aby bola uvedená celá adresa banky s výslovným uvedením, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Absencia uvedenej náležitosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZSÚ spôsobuje bezúročnosť a

bez poplatkovosť úveru. Na základe uvedeného súd potom vzhľadom na vzájomnú žalobu žalovaného rozhodol tak, že určil, že úver zo Zmluvy č. 063/4021/13 SÚ uzatvorenej medzi žalovaným a pôvodným veriteľom je bezúročný a bez poplatkov.

3. Súd ďalej vyhovel žalobcovi a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.000,--eur spolu s úrokom z omeškania 5% zo sumy 5.000,--eur od 1.3.2017 do zaplatenia, nakoľko mal preukázané, že uzavretou zmluvou, ktorú vyhodnotil ako bezúročnú a bez poplatkov bola žalovanému poskytnutá suma 12.500,--eur, žalovaný celkovo uhradil žalobcovi sumu 2.408,95 eur, čo vyplýva aj z vyjadrenia žalobcu. Priznaná čiastka 5.000,--eur zodpovedá sume, ktorú by mal žalovaný ešte vrátiť žalobcovi.

4. Súd sa nestotožnil so žalovaným namietanou skutočnosťou, že výška priemernej RPMN má byť nižšia, než skutočne právny predchodca žalobcu uviedol, nakoľko ide o úver so zabezpečením, pretože aj podľa pokynov k vyplňaniu hlásenia o novoposkytnutých úveroch na stránke Ministerstva financií SR vyplýva, že zabezpečením sa rozumie dohoda, na základe ktorej je veriteľ oprávnený uspokojovať svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok, alebo ak príde k splneniu vopred určenej podmienky výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva. Mal za to, že nie je úverom zo zabezpečením úver, ktorý obsahuje dohodu o zrážkach zo mzdy. Súd tiež zamietol návrh žalovaného na povolenie splácať záväzok v splátkach vo výške 100,--eur na základe skutočností, že žalovaný nejakým spôsobom neodôvodnil uvedený návrh, hoci ako strana sporu zastúpený právnym zástupcom mal povinnosť substancovať uvedené skutkové okolnosti.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP a na základe toho, že obidve strany boli čiastočne úspešné, nepriznal žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku v časti výroku II/ a III/ podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný považuje výrok 2/ a 3/ súdu v časti, keby zamietol návrh na povolenie splácať záväzok v splátkach, ako aj v časti, keď určil lehotu na plnenie v rozsahu troch dní za nesprávny. Uvedené závery súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, resp. zdôvodnil iba stroho a povrchno. Súd prvej inštancie v bode 23 odôvodnenia rozsudku uviedol, že návrh na povolenie splácať záväzok v splátkach žalovaný neodôvodnil. Žalovaný takéto zdôvodnenie rozhodnutia nepovažuje za dostatočné, pričom nezohľadňuje špecifiká sporu medzi veriteľom a spotrebiteľom. Podľa názoru žalovaného už samotná výška plnenia 5.000,--eur je okolnosťou dôvodne odôvodňujúcou žiadosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať jeho záväzok v splátkach. Napriek tomu, že žalovaný porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy voči pôvodnému veriteľovi, v tomto konaní prejavil snahu uhradiť záväzok do výšky požičanej istiny, čo vyplývalo najmä z ním navrhovaného petitu ako opísal v odpore. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/189/2012, ako aj R V/1968 s tým, že podľa staršej judikatúry súdov v súvislosti s povolením splácať záväzok v splátkach. Hľadiskami pre úvahu súdu sú v tomto smere najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť odporcu a jeho snaha plniť svoj záväzok ako aj možnosť navrhovateľa domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania. Opätovne uviedol, že výšku priznaného plnenia 5.000,--eur žalovaný má záujem dosplácať. Ďalej uviedol, že súd žiadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí nezdôvodnil, prečo stanovil lehotu na plnenie tri dni, hoci sa jedná o vysoký záväzok a na strane žalovaného je spotrebiteľ. Poukázal na ust. § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého je lehotu na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku s tým, že súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

7. Žalovaný poukázal aj na nesprávny názor súdu, pokiaľ ide o správne uvedenie náležitostí o priemernej RPMN. Skutočnosť, že pokyny Ministerstva financií SR dohodu o zrážkach za zabezpečovací inštitút nepovažujú, na danej veci nič nemení, navyše takéto pokyny nie sú pre súd záväzné ani smerodajné. Právne normy nemožno vykladať len podľa ich formálneho znenia, ale najmä podľa významu a ich účelu, pričom nemožno zohľadniť iba jeden „hodiaci“ sa predpis, ale skutočnosť, či Dohoda o zrážkach zo mzdy je zabezpečovacím inštitútom na účely stanovenia priemernej RPMN, je treba zohľadniť relevantnú úpravu ako celok.

8. Na základe vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v časti výrokov II/ a III/ tak, že žalovanému sa povolí splácať záväzok v splátkach vo výške 100,--eur splatných vždy do 15.dňa v príslušnom mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim

po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd v prípade, že nezmení rozsudok súdu prvej inštancie podľa vyššie uvedeného, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,--eur s príslušenstvom do šesť mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Lučenec, a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP prejednal odvolanie v rozsahu danom ust. § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

11. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a v časti, v ktorej zamietol súd návrh žalovaného na povolenie splácať záväzok v splátkach vo výške 100,--eur.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 5.000,--eur spolu s príslušenstvom. Žalovaný v odpore namietol, že spotrebiteľská zmluva a spotrebiteľský úver je v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. zmluvou bezúročnou a bez poplatkov, pretože právny predchodca žalobcu neuviedol v zmluve spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný už v odpore navrhol, aby mu súd povolil splácať záväzok v splátkach vo výške 100,--eur. Súd vytýčil pojednávanie na deň 12.9.2018, na ktoré mal právny zástupca žalovaného doručenie vykázané. Pojednávanie sa žalovaný ani jeho právny zástupca nezúčastnili, preto súd pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

13. Podľa ust. § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

14. Podľa ust. § 232 ods. 4 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

15. Rozsudky, ktoré ukladajú určitú povinnosť, sú zásadne vykonateľné, len čo uplynie lehota na plnenie. Lehota na plnenie je stanovená v ods. 3 vyššie citovaného ustanovenia a zásadne tvorí tri dni. Len v odôvodnených prípadoch môže súd určiť lehotu dlhšiu, kratšia lehota prípustná nie je. Dlhšiu lehotu súd stanoví podľa okolností daného prípadu, napr. podľa sociálnej a rodinnej situácie, zdravotného stavu osoby, ktorej sa ukladá povinnosť a podobne.

16. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že žalovaný nepožiadaval o stanovenie dlhšej lehoty na plnenie. Ako už bolo vyššie uvedené, lehota na plnenie troch dní, v ktorej zaviazal súd žalovaného dlh splniť, vyplýva priamo z ust. § 232 ods. 2 CSP. Žalovaný v priebehu konania nepožiadaval súd o stanovenie dlhšej lehoty na plnenie, preto dospel odvolací súd k záveru, že takto určená lehota je určená správne a v súlade so zákonom.

17. Čo sa týka návrhu žalovaného na povolenie splácať záväzok v splátkach, o ktoré požiadal už v odpore, odvolací súd uvádza, že ak mal žalovaný záujem, aby bolo jeho návrhu vyhovené, bol povinný preukázať, prečo (okrem skutočnosti, že je spotrebiteľ) žiada, aby mu súd povolil splácanie záväzku v splátkach, teda bol povinný preukázať svoju sociálnu, rodinnú, prípadne zdravotnú situáciu, napríklad výšku príjmu, výdavky, ktoré vynakladá mesačne na bývanie, cestovanie, lieky a podobne. Žalovaný toto neurobil, preto ani súd prvej inštancie nemohol skúmať podmienky pre priznanie možnosti platiť dlh v splátkach, zisťovaním takých skutkových okolností, ktoré takéto rozhodnutie odôvodňujú, keďže žalovaný svoj návrh na povolenie splácať svoj dlh v splátkach nijakým spôsobom nezodôvodnil a nepreukázal. Preto dospel po preskúmaní veci odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu v lehote troch dní od právoplatnosti

rozhodnutia a zároveň keď zamietol návrh žalovaného na povolenie splácať záväzok v splátkach vo výške 100-eur.

18. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a v tretej výrokovej vete podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Napriek tomu, že žalovaný v odvolaní dal do pozornosti skutočnosť, že výšku priznaného plnenia 5.000,--eur mal záujem dosplácať, poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že hoci bol žalovanému (jeho právnomu zástupcovi) rozsudok doručený dňa 27.10.2018, žalovaný do rozhodnutia odvolacieho súdu nezaplatil žalobcovi žiadne splátky, napriek tomu, že žiadal, aby mu bolo povolené splácať dlh v 100,--eurových splátkach.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

21. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).